

[Aksel Larsen.]

mellem Holland og Indonesien, af FN-styrken i det nære østen og rydningen af Suezkanalen.

Det må beklages, at regeringen i de tre første af de her nævnte spørgsmål så åbenbart tager stilling for visse imperialistiske lande og imod de folk, der kæmper for deres landes statslige selvstændighed og deres nationale selvbestemmelsesret.

Hvad striden mellem Holland og Indonesien om Vest-Irian angår, er det en noget forbløffende udenrigspolitisk energi, regeringen har lagt for dagen ved ikke blot at deltage i behandlingen af spørgsmålet i De Forenede Nationer, men også ved direkte at intervenere til fordel for Holland gennem sin henstilling til Indonesiens regering. De tidligere kolonifolks og -landes kamp for deres fulde nationale og statslige suverænitet bør ikke modarbejdes, men støttes af Danmark. Regeringens intervention virker dobbelt grel på baggrund af dens holdning i Alger- og Cyperspørgsmålet, hvor den mig bekendt ikke har anbefalet Frankrigs og Storbritanniens regeringer at vise mådehold; men den virker grel i særdeleshed på baggrund af, at regeringen ikke kom med forestillinger over for Hollands regering, da denne hin julenat i 1947 i strid med indgåede aftaler og uden varsel indledte krigshandlinger mod Indonesien med det åbenbare formål at søge dette rige tilbageforvandet til en koloni.

Hvad FN-styrken i det nære østen angår, tilslutter vi os regeringens opfattelse, at Danmark bør følge generalsekretærens ønske om fortsat at deltage i beredskabsstyrkens opretholdelse, men vi deler ikke regeringens anskuelse, at omkostningerne ved Suezkanalens rydning enten burde betales af De Forenede Nationer eller ved, at der pålignes trafikken gennem kanalen en særavgift. Det bør naturligvis være de stater, der angreb Ægypten, og altså i særdeleshed Storbritannien og Frankrig, der som en ringe bod for deres krigshandlinger betaler de nævnte omkostninger.

Stats- og udenrigsministerens redegørelse for NATO-mødet i december viser, at folkettinget burde have drøftet Danmarks stilling til dette mødes problemer, før mødet fandt sted. Vi har jo nu gennem redegørelsen i tirsdags fået officielt bekræftet, at man på

dette møde traf vigtige og vidtrækkende beslutninger, som statsministeren uden fuldmagt fra folketinget har stemt for. Måske er Danmark ikke uden folketingets ratifikation bundet til disse beslutninger, og i så fald kan vel en del reddes endnu. Det gælder bl. a. beslutningen om udvidelse af det, man kalder det økonomiske samarbejde mellem medlemslandene.

Det hidtidige økonomiske samarbejde mellem NATO-landene, herunder samarbejdet i OEEC, har jo været tilrettelagt sådan, at det ikke tjente til at nedbryde, men til at opbygge skranker for verdenshandelen, samtidig med at visse stormagter blev bestemmende for dette såkaldte samarbejdes retningslinjer, og samtidig med at de små landes, i særdeleshed måske Danmarks, økonomi kom til at lide derunder. Det vil tjene den danske industris og det danske landbrugs interesser, at denne økonomiske kolde krig bringes til ophør, at skrankerne mellem øst og vest falder, og dette vil også i meget høj grad kunne fremme den internationale afspænding, som statsministeren erklærer sig for at være en varm tilhænger af.

Det alvorligste er naturligvis beslutningen om at parre den erklærede forhandlingsvilje med beslutning om øget oprustning, herunder oplagring af amerikansk atomammuniton i de europæiske medlemslande såvel som at indrette afskydningspladser samt opstille ballistiske mellemdistanceraketter i Vesteuropa. Disse beslutninger synes at være et klart dementi af den højtærede forsvarsministers flere gange gentagne påstande om, at noget sådant ville være en umulighed, eftersom en amerikansk lov skulle forbyde det.

Jeg er overbevist om, at trods visse militaristers og visse konservative avisers forbitrelse kan statsministeren regne med tilslutning fra omtrent hele det danske folk til det standpunkt, han sammen med Norges statsminister indtog, nemlig at Danmark ikke ønsker at modtage atomammuniton og mellemdistanceraketter. Endnu varmere tilslutning ville han få, hvis han ikke havde ledsaget sit nej med det afsvækkende forbehold: „under de nuværende forudsætninger“.

Hvordan verdensudviklingen end forløber i den nærmest overskuelige tid, vil den kendsgerning, statsministeren selv næv-